ZL.

ומוספין הל' ט:

מוסף רש"י

בשעת סלוק מסעות. כשמורידיו את המשכו בשעון סקוק מטעוון. כשמורידין את המזבחות בעת ומסלקין את המזבחות בעת המסעות במדבר קדשים לוים נושאי הארון כדאמריגן לקמן (דף סא:) אע"פ שנסע אהל מועד הוא (זבחים ס:). הוגללו הפרוכת. שמיו נגללין בשעת נסיעתן, והיו נוסעין כולן ובאין זבים ומצורעים ונכנסין במחנה (תענית בא:).

שימה מקובצת

6] במסודר. גליון פ״ה במסודר על השלחן שעדיין . לא הגיע כו׳ עד שסלקוהו בשבת כו'. וק"ק דהא ע"כ בשבת לא נסעו משום הוצאה ומחמר כמו שכתבו התוסי לקמן ושמא יש לומר כגון שאותו שבת היה יוה"כ שלחם הפנים נאכל לערב במוצאי שבת ולא הספיקו לאכול אותם עד שנסעו ויש סילוק מסעות בלילה סילוק מסעות בלילה כדמוכיח אביי וכן משמע לקמן במתני׳ חל יוה״כ החלות בשבת להיות בשבת החלות מתחלקות לערב עכ"ל הגליון גמרא של קלף: 2) כי הפיק ליה מודה ח"יל ה מפיק ליה מודה וח"יל ה מפיק ליה מודה וח"ל ה למחנה ליה וראה ד"ש אך למחנה ליה וראה ד"ש אך ליה לא מפיק ממחנה ליה ליה לא מפיק ממחנה ליה ליה לא מפיק ממחנה ליה אקרי אהל מועד בשעת מסע . דכתיב ונסע אהל מועד מחנה לוים אלמא דקרוי אהל מועד . לפי שאהל מועד בתוכו:

גו מצפרא: ממקומן הוא יוצא לחוץ ממחיצתו: וחד אמר אינו נפסל. הלחם אם הוא במקומו על השלחן: כי . פליגי במסולה. ואם) סלקוהו פליגי כמסולק, [אמ] סלקרהו מן השלחן [בשעת] נסיעה וכרכהו [בבגד] תכלת שעליי בסרכת והדליכוהו: אע"פ שנסע אהל מועד הוא. כיון בדיין הוא כרוך בין הפרוכת אהל מועד הוא ולא המספל בלינה: ההוא לדגלים הוא דמא שיהיא אהל מועד הוא דמא שיהיא אהל מועד הוא דאתא. שיהא אהל מועד באמצע הדגלים בין דגל ראובן לדגל אפרים: סילוק מסעות. היינו סלוק אהל מועד: קדשים. שהיו מועד: קרשים. שהיו נפסלים משום (נשארים) נפסלים משום יוצצוריים ומצורעים משתלחים חוץ למתנה. באותו מקום שהיה בו אהל מצפרא כלונה מעד מפני שהוא קדוש: אימת מדלי מצפרא. כלומה מדינה ומלכו הציהרא. כלומה מדינה ומלכו הציהרא. כלומה בהיא היהות אימת מסלקו מצפרא: תיפוק לי דאיפסול בלינה. דבצפרא אכתי לא עבדא בה קרבנות והני קרבנות הוי ביה מאתמול ואי לא מדלי אלא מאומול ואי לא מולי אלא מצפרא הוה בהנהו קדשים נמי פסול לינה אלא מדלא איירי בפסול לינה ש"מ [יש] סילוק מסעות בלילה. (עכ"ל

דשבת (דף ח.) והכא קתני כמין טבלא מרובעת אלא מנוקב דומה כו'. ד] השוליים עשויין כספינה: כמין דוקרנין. כמין ה] קנים 🌣 ככוורת של קנים שישלוט האור בכולו: באד אמר במסודר ומר אמר

אהל מועד הוא והא דמסיק ליה בפ׳ בתרא דובחים (דף קטו:) ו) היינו לענין הדשים הלים דנאכלין בכל מחנה ישראל ולא בעו אהל מועד ומיהו ק׳ לבפרק קדשי קדשים (שם דף פח:) מסיק ליה גבי קדשי קדשים דמפרש בשני מקומות קדשים נאכלים קודם שיעמידו הלוים את המשכן ולאחר שיפרקו הלוים המשכן ולה מיפסלי ביונא משום דאע"פ שנסע אהל מועד הוא ויש לומר דהתם מיירי מין ז) (קודם) שנפרם אהל מועד והמזבח והלעי החלר עומדים במקומן ח וא"ת וכיון שנסתלק המובח היכי מתאכלן הא"ר אלעזר התם מובח שנפגם אין אוכלין בגינו שירי מנחה ור' ישמעאל ברבי יוסי נמי קאמר כל הקדשים שנשחטו שם פסולין ואפילו קדשים קלים והתם מדמי סילוה מסעות לנפגם מזבח וי"ל דאתיא כתנא דפליג אר' ישמעאל בר' יוסי ובקונטרס פי' התם דשני מקומות לאו לאחר שנסעו ונסתלק המזבח האמר אלא חד מינייהו כדאיתא בעוד שהמשכן נטוי כמשפטו וחד לאחר שפרקוהו קרשיו ויריעותיו ועדיין המזבח במקומו וקודם שיעמידו לוים המשכן דנקט לאו דווקא נקט חדא דלא משכחת לה שיהא המובח מונח קודם העמדת המשכן שהרי קודם שיחנו בני קחת נושאי המזבחות היו חונין בני גרשון ובני מררי נושחי המשכן ומקימין אותו מין ש) אבל בנסיעתן שהיו מורידין המשכן תחלה "ו ונושחין בני גרשון ובני מררי אחר דגל ראשון ובני קהת אחר דגל שני כדי שיהו קודמין בני גרשון בחנייתן ומעמידין את המשכן לפני בא בני קהת כדכתיב אחר מסע יח] בני יהודה (במדבר י) והורד המשכן ואחר שני דגלים כתיב ושם) ונסעו הההתים נושחי המהדש דהיינו ארון ומזבחות וכלי שרת והקימו בני גרשון המשכן עד בואם של בני קהת ועוד אי בששינו את הסדר מוקמת לה היכי שחטו קרבנם קודם שיעמידו המשכן הא אמרן באיזהו מקומן (זבחים דף נה:) שלמים ששחטן קודם שיעמידו הלוים את המשכן פסולין ואי גרסינן לה מיתוקמא בששינו את הסדר וההיא דאיהו מקומן שלמים דווקה קחמר ומשום דכתיב בהו ושחטו פתח אהל מועד ולא

מיתיבי כמין כוורת היה לה בתגור "ודומה כמין מבלא מרובעת אימא ופיה דומה כמין מבלא מרובעת תניא כמאן דאמר כמין ספינה רוקדת דתניא ארבעה סניפין של זהב היו שם מפוצלין מראשיהן כמין דקרנין היו שסומכין בהן את הלחם שהוא דומה כמין ספינה רוקדת איבעיא להו לחם הפנים נפסל במסעות או אינו נפסל במסעות רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי חד אמר נפסל וחד אמר אינו נפסל מאן דאמר נפסל דכתיב יכאשר יחנו כן יסעו מה בחנייתו נפסל ביוצא אף בנסיעתו נפסל ביוצא מאן דאמר אינו נפסל דכתיב 2ולחם התמיד עליו יהיה ואידך נמי הא כתיב כאשר יחנו כן יםעו לאידך גיםא מה בחנייתו כי לא יצא ממקומו לא מיפסיל אף בנסיעתו כי לא יצא ממקומו לא מיפסיל ואידך נמי הא כתיב ולחם התמיד עליו יהיה אלא כי אתא רב דימי אמר 10 במסודר דכולי עלמא לא פליגי אלא כי פליגי במסולק מאן דאמר נפסל דכתיב כאשר יחנו כן יסעו מה בחנייתו נפסל ביוצא אף בנסיעתו מיפסל ביוצא למאן דאמר אינו נפסל דכתיב יונסע אהל מועד האע"פ שנסע אהל מועד הוא ואידך גמי הכתיב כאשר יחנו כן יםעו לאידך גיםא מה בחנייתו כן כי לא מפיק ליה לא מיפסיל אף בנסיעתו כי לא מפיק ליה לא מיפסיל ואידך נמי הא כתיב ונסע אהל מועד ההוא לדגלים הוא ראתא ואידך יממחנה הלוים בתוך המחנות נפקא מיתיבי יבשעת סילוק מסעות קדשים נפסלין ביוצא וזבין ומצורעין משתלחין חוץ למחיצתן מאי לאו אפילו לחם הפנים לא בר מלחם הפנים מה נפשך אי אפילו דוקא הוא אפילו קדשים נמי אי אהל מועד לאו דוקא הוא אפילו לחם הפנים נמי אלא כי אתא רבין אמר מר אמר במסודר ומר אמר במסולק ולא פליגי אמר אביי ש"מ יש סילוק מסעות בלילה דאי םלקא דעתך אין סילוק מסעות בלילה אימת מדלי גו לצפרא מאי איריא משום יוצא תיפוק

ולילה כתיב מהו דתימא הני מילי היכא דעקור ביממא אבל היכא דלא עקור ביממא בליליא לא מצו עקרי קא משמע לן ורמינהי יהוגללו הפרוכת הותרו הזבין ומצורעין ליכנם לשם אמר רב אשי לא קשיא הא ר' אליעזר הא רבנן דתניא

והא דתנן גבי תמיד (דף ל:) לא היה השוחט שוחט עד שישמע קול שער גדול שנפתח למצוה בעלמא וא״ת ולעיל אמאי איצטריך לשנויי ההוא לדגלים הוא דאתא לימא לקדשים קלים הוא דאתא כדמוכח בפרק בתרא דובחים (דף קטו:) וי״ל דא״כ לא הוה ליה למתלייה באהל מועד ואם תאמר ולוקמה בקדשי קדשים וכגון שהמוכח והקלעים במקומן וייל דמשמע ליה ונסע אהל מועד שנסתלק הכל אפילו המוכח: שבוע מינה יש פידוק מפעות בדידה. פי׳ בקונטרס מדקתני קדשים נססלין דאי אין סילוק מסעות בלילה אימת מידלו קלעים בלפרא מאי איריא משום יוצא חיפוק לי דאיפסיל ליה בלינה תימה דלמא ופקא מינה היכא דנסעו באמצע היום דקדשים שנשחטו היום נפסלין משום יוצא ולא משום לינה ונראה לפרש דקאי אפלוגתא דרבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי דאיירי בלחם הפנים ומסקינן דמסולק נפסל במסעות ועל כרחיך בשבת לא היו נוסעין דאפילו לא היו תחומין מדאורייתא לא היו יכולין ליסע משום איסור הולאה ואיסור מחמר להכי דייק דאי אין סילוק מסעות בלילה "ש" מיפסול הלחם בלינה ואי הוה אמרינן דבשום פעם לא היו נוסעין אלא או במחלת היום או במחלת הלילה הוה מצינו למימר דדייק מברייתא שפיר:

לי דאיפסיל ליה בלינה פשיטא יללכת יומם

ס) קנים שיש בהן ענפים הרבה דהיינו מפוצלין: ו) אם היה: ו) על השלחן תיבת של נמחק: פ) תיבת במסולק ל"ש ונמחק: פ) שנסער כ"ע לא פליגי דלא איפסל דהא כתיב לחם הפנים תמיד כי פליגי במסולק שסלקוה בשבת וסדרו אחר ולא הספיקו לאכול אותם עד שנסעו: י) אותן כהנים עמהם על השלחן ודגלי: י6) שהפרוכת נגלל: יכ) ורמינהי להא: ינ) טמא לנפש: יד) פליגי ממסקנא דשמעתא [משמע]: עו) קורם שנפרק אהל מועד מכל וכל: עו) תיבת אבל נמחק: יו) תחלה ונוסעין תיבת ונושאין נמחק: יש) מסע דגל: יע) בלילה תיפוק ליה דאיפסל:

יליף שאר קדשים מינייהו עכ"ל

כמין כוורם היה לה בסנור. זוה הדפום שהוא נאפה בו מרובע והיינו במין בוורת היה לה בתגור. כוורם עגולה היא כדמוכח בפ״ק הא מיי פ״ה מהל ממיין כמין תיבה פרולה שיש לה שוליים רחבים ומרובעים: אימא ופיה הדוקרנין קנים שיש בהן ענפים הרבה דהוו מפוללין: נפסל במסעום. במסולק ולא פליגי.ד! מסקנא דשמעתא דלא אמרינן אע"פ שנסע

כשנוסעין ישראל במדבר ומפרקים המשכן ונושאים השלחן עם הלחם כדכתיב (במדבר ד) ועל שלחן הפנים יפרשו בגד תכלת מי נפסל לחם ביולה הו לה: בחנייתו נפסל ביולה. אם ין יוצא חוץ לקלעים כדכתיב והיתה לאהרן ולבניו ואכלוהו במקום קדוש (ויקרא כד): ולחם התמיד עליו יהיה. אלמא בקדושתיה קאי: ממקומו. ו של שולחן: במסודר. על השלחן: ח] [במסולק]. שעדיין לא הגיע זמן לסלק את זה עד בן שנסעו ומ"מ בתוך מחנה הלוים הוא שנושאין אותן ין עמהן עם המשכן ודגלי מחנה ישראל סביב להם: כי לא מפיק ליה. מעזרה והשתא נמי לא אפקיה ממחנה לויה: לדגלים. להורות איזה דגל יסע ראשוו ואיזה אמצעי ואיזה אחרון: סילוק מסעות. יא] שהפרוכת נגללות: קדשים נפסלים ביולא. שאין להם קלעים ואעפ״כ המחנה קדוש וזבין ומלורעין משתלחין חוך ממחילתן מלורע חוך למחנה ישראל והיו מהלכים בסוף מחנה כדאמר בברכות (דף נד.) את והב בסופהד) וזבין חוץ למחנה לויה: אי אסל מועד דווקא הוא. אע"ג דהוגללו הפרוכת כדקתני לעיל: ה"ג אפילו קדשים נמי לא ליפסלו ביולא ואי אהל מועד לאו דוקא הוא אפילו לחם הפנים נמי ליפסול: אלא כי אתא רבין אמר. אהל מועד לאו דווקא דלדגלים הוא דאתא ומר דמכשיר במסודר דכתיב לחם תמיד עליו יהיה ומר דפסיל במסולק: ש"מ. מדקתני קדשים נפסלים משום פסול יולה: יש סילוק מסעות בלילה. שאם היה נעלה הענן בלילה היו נוסעים מיד ולא היו ממתינין עד הבקר: אימת מידלו. קלעים: בלילה לא מלו עקרי. דכתיב יומם ברישא והדר לילה קמ"ל: ורמינהי. יבן דקתני וזבין ומלורעין משתלחין: ה) בפסח הבא בטומאה. כגון שרוב ליבור טמאים כדאמר (פסחים דף סו:) איש נדחה לפסח שני ולא ליבור וטומאת מת הותרה להם כדכתיב (במדבר ט) טמא יג! נפש אבל לא זיבה ולרעת ל) [זכחים סח: קטו:],
 ל) חוספחה דובחים פי"ג ה"ב זכחים ס:, (1) [חענית כח:],
 ד) [בתדבר כח], (7) שיין לע"ב, נ״א דאמרינן אע״פ שנסע אהל מועד הוא היינו כו׳. נ״ק, י) ל"ה מ"ז. **ק)** וע' בתום' ל כן לו ו, כא פעום דובחים דף סא ע"א וע"ב באורך], ע) ל"ל ובנסיעתן היו מורידין כו' ונסעו בני,

תורה אור השלם 1. וְנָסַע אֹהֶל מוֹעֵד מַחֲנֵה הַלְוִים בְּתוֹךְ הַמַּחֲנֹת בָּאֲשֶׁר יַחֲנוּ כֵּן יִפְעוּ אישׁ עַל יָדוֹ לְדְגַלֵיהָם:

במדבר ב יז 2. וְעַל שְלַחוְ הַפְּנִים יִפְרְשוּ בְּנְדְ תְבַלוּ וְנְתְנוּ עִלְיוֹ אַת הַפְּלַת וְאַת הַפּבּת וְאַת הַפְּלֶת וְאַת הְשׁוֹת הַנְּפֶוּ הַבְּלֶת וְאַת הְשׁוֹת הַנְּפֶוּ במדבר במדבר במדבר במדבר ביד ביד ליבידם יומם במדבר ביז

במדבר ד ז 3. וַיְיָ הֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמם בְּעַמוּד עָנָן לַנְחֹתֶם הַהּרֶךְ ולילה בעמוד אש להאיו להם ללכת יומם ולילה: שמות יג כא

רבינו נרשום

כמין כוורת היה לה בתנור. לחלה והיינו הדפוס ודומה כמין טבלא מרובעת. אלמא דהלחם נמי מרובע כמין תיבה: מהא לא תקשי אימא ופיה של דפוס דומה כמין . טבלא. שהיה פיה מרובע מרוחב כדי שיכניס בו הלחם בריוח אבל למטה עשוי בריות אבל למטה רוקדת:
הדפוס כמין ספינה רוקדת:
ארבע סניפין. ב' לסדר זה:
ומפוצלין
מראשיהן. כדי לקבל
הקנים: כמין דוקדנין. כעין
קנין שמתפרדין מלמעלה:
נפסל במסעות. כשהיו
נפסל במסעות. כשהיו
וויינושל ווחשים, מהמנה , נפסל במסעות. כשהיו ישראל נוסעים ממקום למקום היו נושאין את השלחן עם הלחם שעליו: חד אמר נפסל. דכיון דנסעו ממקומן הוה ליה חוץ ממחיצתו: חד אמר אינו ממחיצתו: חד אמר אינו
נפסל [אמ] הוא (ו)במקומו
(הוא) על השלחן: מה
בחניית המשכן נפסל ביוצא.
חוץ ממקומו: אף בנסיעתו
[כי לא יצא] ממקומו לא
מיפסיל עיג השלחן:
במסחדר. שעדין עיג השלחן:
במסחדר. אנדי גהשלחן
ביל אינוסתול אניין גהשלחן: . לא מיפסיל אע"ג דנסעו: כי פליגי במסולק. שאם סלקוהו מן השלחן בשעת . נסיעה וכרכוהו בבגד תכלת נסיעה וכרנוהו בבגד תכלת שעליו ובפרוכת והוליכוהו: כדוך בין הפרכת אהל מועד קהוץ ולא מפסל ביוצא: מה חנייתו כי לא מפיק ליה חוץ לויינעות לא מפסל: ואידך דפסיל והכתיב ונסע אהל וועד בתשמע את על ור מועד דמשמע אף על גב דנסע אהל מועד הוא ההוא (דנסע) לדגלים הוא דאתא. שיהא אהל מועד באמצע הדגלים בין דגל ראובן לדגל אפרים: סילוק מסעות. היינו אפרים: סילוק מסעות. היינו
סילוק אהל מועד: קדשים
סילוק אה מועד: קדשים
ייצא ודבין ומצורעין
משתלחין חוץ למחיצה.
כלומר שאין ראוין להכנס
באותו מקום שהיה בו אהל
מינוד מאנו של מחיצה באותו מקום שהיה בו אהל מועד מפני שהיה קדוש: מאי לאו דמאי קדשים נפסלין אפילו לחם הפנים נפסלין אפילו לחם הפנים קאמה: אי אהל מועד דוקא דאע"ג שנסע אהל מועד הוא אפילו קדשים נמי לא ליפסלו: אלא כי אתא רבין אמר ר' יותנן ור' יהושע בן לוי נוא אפליגין מאן דמכשר אמר במסודר ומאן דפסל אמר במסולה ולא אפליני ידיי

מוד במסודר ומאך דשמ? אמר במסולק לא פליני ודא בדייתא דאמרה דקדשים נפסלין דמשמע אפילו לחם נמי במסולק קאמר: אימת מדלי. כלומר אימת מסלקי: מצפרא תפוק לי דאיפסול בלינה. דבצפרא אמרי לא עבוד ביה קרבנות והני קדשים דהוו ביה מדאתמול הוו ואי לא מדלי אלא מצפרא הוה בהנהו קדשים נמי פסול לינה אלא מדלא איירי מפסל לינה ש"מ יש סילוק מסעות בלילה: פשיטא דכתיב ללכת יומם ולילה דבילליא גמי מסלקי: מהו דחיכא הני מלי דאימתי אולי בילילי אכגוך דעקור המסעות ביממא וכר: הוגללו הפורכות. שנסעו ממקום למקום: הותרו זבין ומצורעין ליכנס לשם וקשיא ההוא דובין ומצורעין משתלחין חוץ למחיצה:

יג], ה) שנסתלק כבר מותר כו', 1) [מעילה ב.], 1) הך אפילו זה

דהיום יקדש כו'. ל"ק, **ח**) [בסוטה כ: ד"ה לא תירצו

באופו אחר וע' תום' נדה כח:

ד"ה פרט], ע) ע' רש"ק שמהפך הגי' בכל אלו

שמהפך הגי' בכל אלו הדיבורים וגי' הל"ק בחוץ והאי

הדיבורים וגיי הלייק בחוץ והאי דכל המנחות כוי באות מלה הס"ד אח"כ ד"ה אלמא מדת יבש כוי בפ"ק הס"ד, י) נד"ה ר"ל), ל) נד"ה כלן, ל) נד"ה בפנים וכי ודע שכ"כ רש"י בפנים וכי ודע שכ"כ רש"י

במשנה דסמוך לקמן לו. ד"ה

חביתין, מ) דמדת יבש. ל״ק, נ) נע' תוס' לעיל נה. ד״ה כל

המנחותו.

תורה אור השלם

צו אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וִישְׁלְחוּ מון הַמְּחֲנָה בְּל צְרוּע וְכָל זְב וְכל טָמא לְנָפֶש: במדבר ה ב

יַנְעָשׁ דּוֹדְר אֶת הַכּּהַן 2. וַיַּעַן דְּוִד אֶת הַכּּהַן וַיֹּאמֶר לוֹ כִּי אִם אִשְּׁה עַצְרָה לָנוּ כִּתְמוֹל שִׁלְשׁם

בצאתי ויהיו כלי הנערים

שמואל א כא ו
3. וַיִּמֶן לוֹ תַּבֹּדְן לְדֶשׁ בּי
לא הְיָה שָׁם לְּחֶם כִּי אִם
לֶחֶם הַפְּנִים הַמּוֹסְרִים
מַלְפָנֵי יְיָ לְשׁוֹם לָחם חם
בְּיוֹם הַלְּקָרו:

מוסף רש"י

אין טמאי מתים משתלחין, כגון פסח הכל בטומלה לחישכרו כדלעיל בשמעתון אין זבין המצרעין משתלחין, ילוסן הכלשון בכרם, ומיהו לכחלה לל לשתרו דהל לכחלה לל לשתרו דהל

נכתחנה נה השתרו דהה טמא לנפש גלי רחמנא דאין ניבור נדחין הא בשאר

היקישא לפוטרן מן ההיכרת

ופחים מוז.) כשרות בבית בעזרה וכשרות בבית פאגי. חוץ לחומת העורה חומה אחם, וכן שמה, ואי ק"ד תנור מקדש איפקלו ביולא (דעיד מג.).

שמואל א כא ז

עין משפמ גר מצוה

ו א מיי' פ"ד מהלכות ביאת מקדש הלכה יב וכרבען: ז ב מיי' פ"ח מהלכות חמידין ומוספין הל' ז:

רבינו גרשום

ה ג מיי' פ"ה שם ה"ז: מד מיי' שם הלכה י ופ"ח

סלכה ת:

בפסח ראשון הבא בטומאה דנטמא רוב צבור. הא דתניא הותרו זבין ר' אליעזר היא. וההיא דזבין ומצור' . משתלחין כרבנן דפליגי על לישתו ועריכתן ואפייתן: לישתן ועריכתן ואפייתן: כשרות בעזרה וכשרות אבית פגי בכל העיר: אלמא . בפנים דקסבר דתנור מקדש משום הכי צריך שתהא אפיה בפנים: אלא אי קשיא אפיה בפנים: אלא אי קשיא לכא דנחין את השבת ורוחין את השבת ואלמא דמע"ש אפי להו עד למחר בשש שעות ואינן סודרין על השלחן אמר לבה בלילי שבה אלא אמר רבא היינו אלא אמר רבא היינו הואש אמר רבא היינו האי בפנים לאו דלמא מאי בפנים לאו דלמא מאי בפנים לאו אינו בפנים בחוץ הוא בפנים בחוץ הוא בפנים האמר במקום המעמדוריין. זריזין. כלומר במעמד זריזין שיהו כהנים עומדין על גביו בשעת אפייתן: ממה ורצריכה, בחוץ) [רצריכה; שכחינהו מצ"ש דקא אפו ליה ואמר להו בחול קא אפיתו ליה כיון דקדיש בתנור הא איפסיל ליה בלינה אלא למחר בעיתו למעבדיה מדאמר להו למחר בעיתו למעברית ודתו שבת אלמא כל מעשיהן בפנים דאי בחוץ לא אמר להו דרחי שבת: רי שמעון סבר מידי תנור מקדש אמר להו. אלמא בחוץ מעשיהן משום הכי אמר להו לא דחי שבת: דנפק להו למעילה. דהיתה להן שעת היתר לבהנים לאוכלן שעת היתר לבהנים לאוכלן , דרך חול הוא: מסוכן הוא. שאחזו בולמוס חולי

אין ממאי מתים משתלחים. כגון עכשיו שהוגללו הפרוכת דאין מחיצה לטמאי מתים להשתלח דטמא מת מותר ליכנס למחנה לויה כדאמרינן בסוטה פרק היה נוטל (דף כ:) ובפסחים בריש אלו דברים (דף סו.) לא טמא מת בלבד אמרו אלא אפילו מת עלמו שנאמר

ויקח משה את עלמות יוסף עמו עמו במחילתו וא"ת והיכי ילפינן טמא מת ממת שאני מת דאין לו טהרה במקוה כדאי׳ בסוף עירובין (דף קד:) המכנים שרץ למקדש פטור ואע"פ שהיו נושחין חרונו של יוסף עמו במחילתו ומכל מקום קשה הא קא חשיב רבותא אפילו מת עלמו וי"ל דסבר כמאן דאמר חייב אי נמי חשיב יבן במינו טהרה במקוה ח' דיש לאדם חי מסרס יגן: עו לישתו ועריכתו בחוץ. אלמא מדת יבש לא נמקדשה דאי נתקדשה מיגנייא מילמא אי אפיק להו אבראי ולא כפי׳ הקונטרם דמפרש מטעם פסול יוצא דמשום קידוש כלי לא מיפסיל ביולא כדפרישית בפ"ק (דף ט.) יו והאי דכל המנחות נילושות בפושרין אפילו מנחת מאפה פירשתי בפ׳ כל המנחות באות מלה ולעיל נה.) כי : שהוא קשה כברול. שנת הוא לתלמידי חכמים כדאמר

בפ"ק דתענית (דף ז.) כל תלמיד חכם שאינו קשה כברזל אינו תלמיד חכם: ומאי קושיא דילמא עשרון לא

מקדש תנור מקדש. תימה אכתי קשיא סיפא דקתני חביתי כ"ג לישתן ועריכתן בפנים אלמא מדת יבש נתקדשה וי"ל דאע"ג דעשרון לא נמשח חלי עשרון נמשח משום דאמריגן בפ"ק (לעיל דף ח.) חביתי כהן גדול רבי יוחנן אמר אינה קדושה לחצאין ובההיא שמעתא א"ר חנינא אין מנחה קדושה בלא שמן ואם כן לריך להניח בביסא או בכלי שרת אחד עשרון שלם של חביתין ושלשת לוגין שמן כדי לקדשן בכלי שרת ובתוך הביסא עלמה היה נתון הסולת לצד אחד והשמן לצד אחר לפי שלריך אחר כך לחלק הסולת בפני עלמו בחלי עשרון והשמן בפני עלמו לוג ומחלה שחרית ולוג ומחלה בין הערבים וכיון דאתקדש בכלי שרת גנאי הוא להשימן אחר כך בכלי חול ולא מסתבר למימר שיוכל לחלוק הסולת והשמן קודם שיתקדש בביסא וינים בתוך הביסא עלמה של שחרית ללד אחד ושל בין הערבים ללד אחר

ורבי אליעזר דמיקל התם מיקל הכא דהשתא נמי אין טמאי מתים א) נפסמים סו: לה:ן, כ) לעיל משתלחים חוץ למחנה שלהם דטמא מת אינו אסור אלא בעזרה בלבד ועכשיו יו כשהוגלל פרוכת אין מחיצה לטמאי מתים להשתלח דטמא מת מותר ליכנס במחנה לויה דכתיבד) ויקח משה את עלמות יוסף עמו במחילתו וכדחמר בפסחים (דף סו.) ובלבד שלא יכנס למחנה שכינה דהיינו רבי 6אליעזר אומר יכול דחקו אזבין ומצורעין ונכנסו לעזרה בפסח הבא בטומאה יכול יהו חייבין תלמוד לומר יוישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל ממא לנפש בשעה שממאי מתים משתלחין זבין ומצורעין משתלחין אין ממאי מתים משתלחין אין זבין ומצורעין משתלחין: מתני' אחת ישתי הלחם ואחת ילחם הפנים לישתן ועריכתן בחוץ ואפייתן בפנים דואינז דוחות את השבת רבי יהודה

שתי הלחם פרק אחד עשר מנחות

אומר כל מעשיהם בפנים ירבי שמעון אומר

לעולם הוי רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים

כשרות בעזרה וכשרות 6 בבית פאגי:

גמ' הא גופא קשיא אמרת לישתן ועריכתן

בחוץ אלמא מדת יבש לא נתקדשה ואפייתן

בפנים אלמא מדת יבש נתקדשה אמר

יו רבה הקשה אדם קשה שהוא קשה כברזל

ומנו רב ששת מאי יו קשיא דלמא עשרון לא

מקדש תנור מקדש אלא אי קשיא הא קשיא

ואפייתן בפנים אלמא תנור מקדש ואין דוחות

את השבת יו איפסלה בלינה יי(אלא) אמר רבא

הקשה אדם קשה שהוא קשה כברזל ומנו

רב ששת אמר רב אשי מאי קושיא דלמא

עזרה והא רבנן דאמרו אע"פ שטמאי מתים אין משתלחין זבים ומלורעים משתלחין: בזרגר' לישחן ועריכחן בחוץ ואפייתן בפנים. מפרש בגמ': ואינן דוחות את השבת. אפייתן: וכשרות בבית פחני. בכל ירושלים דהא סבר אפייתו נמי בחוץ: גב" אלמא מדת יכש. כגון עשרון שנמדדו בו: ה] נתקדשו. ואי נפקי מיפסלא ביולה: הקשה. בתירוץ זה: אדם קשה. חכם ומחודד לחתך הלכה כברזל ש]: איפסלו בלינה. דכל המנחות משנתקדשו בכלי נפסלים והאי כיון דאיקדיש מאתמול בתנור איפסיל בלינה קודם שיסדרנו על השולחן: במקום זריזים. ולא בעזרה ממש אלא בחוץ יאפוהו כהנים זריזים שלא יחמיץ: ושניהס. רבי יהודה ורבי שמעון: בחול. בערב שבת אשכחינהו דוד לכהנים דקאפו ליה: דרך חול קא **אפיתו**. כלומר בחול קאפיתו ליה בתמיה: אף כי היום יקדש בכלי. התנור ואיפסיל ליה למחר בלינה אלמא תנור מקדש ודוחה שבת: מידי סנור מקדש. דיראים אתם שלא יפסל בלינה. ואף כי היום יקדש בכלי בתמיה קאמר להו וכי היום יקדש בתנור: דנפקא ליה ממעילה. דכיון השסילקו י] (בו) מותר לכהנים וכל שיש לו שעת היתר לכהנים אין בו מעילהי) ולא מיבעיא ייהך שכבר

מאי מכפנים במקום זריזין והא דרב אשי ברותא היא מה נפשך אי אפייה בעינן זריזין לישה ועריכה נמי [בעינן] זריזין ואי לישה [ועריכה] לא בעינן זריזין אפייה גמי לא בעינן זריזין אלא דרב אשי ברותא היא: ר' יהודה אומר כל מעשיהן בפנים [וכו']: אמר רבי נסתלק אפילו זה יא] אם היום יקדש אבהו בר כהנא ושניהן מקרא אחד דרשו בכלי שסידרתם על השלחן הבו ליה: יבר הוא דרך חול אף כי היום יקדש בכלי רבי

דהם דריש בפ"ק (ג"ז שם) אמר קרא מנחה מחליחה הבא מנחה ואחר כך חולהו ומיהו למאן דאמר בפ"ק (ג"ז שם) קדושה לחלאין ומחלה משלם דמבים לא נלרכם אלא להביאה שלם מביתו קשה מאי שנא חלי עשרון דנמשח ומאי שנא עשרון דלא נמשח ויש פירושים מרש"י שכחוב

בהן בסוף התכלת (לעיל דף כ:) לפי שהיו לריכין לעשרון למדוד בו שאר מנחות כל יחיד המתנדב מנחה ופעמים מוליאו לחוץ אבל חלי עשרון

היה מיוחד לכהן גדול ולא היה נריך למנחת נדבה של יחיד ולא יתכן טעם זה כלל דהא בפ׳ כל המנחות באות מלה (לעיל דף מ:) דרשינן

מקרא 🕬 דמנחת יבש לא נמקדשה מדכתיב חמץ תאפינה ביכורים להי אימתי הם להי לאחר אפייה ואע"ג דההוא קרא גבי עשרון כתיב

לא שנא ונראה לפרש דלישה ועריכה דלחם הפנים ושתי הלחם מדת יבש הוא דאין בהן שמן ולישתן ועריכתן לא היתה בכלי הלח אבל לישה ועריכה דחביתין היה בכלי הלח דיש בה שמן שנמדד בלוג ומדת הלח נמשחה לכולי עלמה ובין למהן דאמר בכי ואלו מנחות (לעיל דף עה) בולגן סולח בין לחאן דאתר בולגן חלוח תכל מקום בכלי שהיה לש ועורך היה בולל לפיכך צריך בכלי שרת והא דנקט במחני' חביחי כהן גדול לאו דוקא דהוא הדין שאר מנחום הטעונות שמן כדאיתא בחוספתא דקתני מנחה יש בה מעשה כלים בפנים טחינתו והרקדתו בחוץ ולישתו ועריכתו בפנים כל מעשיהן בפנים ובור כשרות עד שיבואו לבית הקמילה והא דלא חני במתניתין אלא חביתין ייצ משום

דחביתין חלוקין משתי הלחם ולחם הפנים בשני דברים דאלו לישתן ועריכתן בחוך ואינן דוחות את השבת ואלו לישתן ועריכתן בפנים

ודוחות את השבת ועוד נראה דמתני׳ נמי קתני שאר מנחות דקתני בסיפא כל המנחות יש בהן מעשה כלי בפנים ופי׳ בקונטרם לישה

ועריכה הכל בכלי שרת בפנים ולא בחוץ ואף על גב דמשמע פירוש הקונטרס שזו היא נמי פירושו של ואין בהן מעשה כלי בחוץ והכל

מסוכן יהודה סבר 🥫 בחול אשכחינהו דקא אפו ליה אמר להו דרך חול קא אפיתו ליה אף כי היום יקדש בכלי איפסיל ליה בלינה רבי שמעון סבר בשבת אשכחינהו דקא אפו ליה אמר להו לא דרך חול בעיתו למיעבדיה מידי תנור מקדש שלחן הוא דמקדש ומי מצית אמרת דבשעת אפייה אשכחינהו והכתיב ³ויתן לו הכהן קודש כי לא היה שם לחם כי אם לחם הפנים המוסרים מלפני ה' אלא מאי דרך חול דקא אמר להו הכי קא אמרו ליה ליכא לחם כי אם לחם 6 וכשרות אבית: כן אמר הפנים המוסרים מלפני ה' אמר להו לא מיבעיא האי דכיון דנפק ליה ממעילה דרך חול הוא יו אלא אפילו האיך גמי דהיום יקדש בכלי הבו לי' דליכול מסוכן

שימה מקובצת

רבא: ג] מאי קושיא: ד] השבת איפסלו בלינה אמר בעיתו למעבדיה ודחי שבת. אלמא כל מעשיהם בפנים דאי בחוץ לא אמר להו למדחי שבת. הרגמ״ה: ו) הוא גבייכו: ו) כשהוגלל פרוכת: מֹּ לֹא נתקדשו ואי במינו. תיבת במינו נמחק ותיבות לאדם חי ל״ש: יג) טהרה מה שאין כן בשרץ

שאיז במינו טהרה הס"ד:

חדא מילתא הוא נראה לפרש דאין בהן מעשה כלי בחוץ אטחינה והרקדה קאי דלא בעו כלי שרת כי ההיא דתוספתא: אלא דרב אשי ברותא היא. ותברה מי ששנה זו לא שנה דו שי 1 דרך חודין אפיתו דהו אף בי היום יקדש בכדי איפסיד דיה בדינה. ואע"ג דאין אשי ברותא היא. ותברה מי ששנה זו לא שנה בער שבת לדבריהם קאמר להו כדפרישית בסוף התכלת (לעיל דף וא.) [ד"ה אפי לה]: כלי שרת מקדשין אלא בזמנן וזה אין זמנו בערב שבת לדבריהם קאמר להו כדפרישית בסוף התכלת (לעיל דף וא.)

מסוכן הוא ור' יהודה ור' שמעון בגמרא פליגי

דיקא נמי דקתני ר' שמעון אומר לעולם הוי

רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים כשרות

בעזרה וכשרות אבית פאגי שמע מינה:

בותני' שחביתי שאכהן גדול לישתן ועריכתן

ואפייתן בפנים ודוחות את השבת ימחינתן

והרקדתן אינו דוחה את השבת ºכלל אמר

רבי עקיבא יכל מלאכה שאפשר לעשותה

מערב שבת אינה דוחה את השבת ושאי אפשר לה לעשותה מע"ש דוחה את השבת

יכל המנחות יש בהן מעשה כלי בפנים ואין

בהן מעשה כלי בחוץ השתי הלחם 10 ארכן

שבעה מפחים ורחבן ד' מפחים וקרנותי'

ארכע אצבעות לחם יהפנים כן ארכן י' מפחים

ורחבן ה' מפחים וקרנותיו שבע אצבעות ר'

יהודה אומר שלא סתמעה זד"ד יה"ז בן זומא

אומר יונתתה על השלחן לחם פנים לפני תמיד

לחם פנים שיהו לו ייפנים השולחן ארכו י'

ורחבו חמשה לחם הפנים ארכו י' ורחבו ה'

נותן ארכו כנגד רחבו של שולחן וכופל

מפחיים ומחצה מכאן ומפחיים ומחצה מכאן

נמצא ארכו ממלא יו רחבו של שולחן דברי

רבי יהודה ר' מאיר אומר השלחן ארכו י"ב

ורחבו ו' לחם הפנים ארכו י' ורחבו ה' נותן

ארכו כנגד רחבו של שולחן כופל מפחיים

מכאן ומפחיים מכאן ומפחיים ריוח באמצע

כדי שתהא הרוח מנשבת בהם אבא שאול

אומר ^השם היו נותנין שני בזיכי לבונה של לחם הפנים אמרו לו והרי כבר נאמר

יונתת על המערכת לבונה זכה אמר להם

הרי כבר נאמר ועליו ממה מנשה וארבעה

מבניפין של זהב היו שם מפוצלין מראשיהן

שהיו סומכין בהם שנים לסדר זה ושנים לסדר

זה וכ"ח קנים כחצי קנה חלול ארבעה עשר

לסדר זה וי"ד לסדר זה יילא סידור דן קנים

ולא נטילתם דוחה את השבת אלא נכנם

י א מיי' פ"ג מהלכות תמידין יא מייי פייג מהכנות מתידן ומוספין הלי ימ: יא ב מייי שם הלי יע: יב ג מיי פייצ מהלכות מילה הל' ז טוש"ע א"ח סימן שלא סעיף ו ויו"ד סימן רסו

:םעיף ב מעשה קרבנות הל' כג: יד ה מיי' פ"ח מהל' תמידין

יד ה מיי פינו מאל נהי. ומוספין הלכה י: שו ו ז מיי פייה שם הלכה ט: ע. בוז ח מיי' פ"ג מהלכות בית הבחירה הלי יג: ט [מיי' שם הל' טו ופ"ה מהלכות תמידין ומוספין הל'

יז י מיי' פ"ג מהל' בית

ו. ונתת על הַשְּׁלְחָן לֶחֶם

פָּנִים לְפָנֵי תָמִיד: שמות כה ל 2. וְנָתָהָ עַל הַמְּעַרְכֶּת לְבֹנָה וַבָּה וְהָיִתְה לֹלְיָם לְאוִבְּרָה אִשָּׁה לִיִי: לְאוִבְּרָה אִשָּׁה לִיִי: ויקרא כד ז רעליו מטה מנשה רעליו מטה

ונשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור:

מוסף רש"י

עריכתן. תקון החלות שקורין אנטישטיר וכלשון לרפת טוניר בפנים. בעזרה, יתנור של מתכת היה בעזרה. כ"ג נמשח, והאי דלא משחו את העשרון השלם מפני שכל את השפרון השלם מפני שכל אדם מודד ב ו מתחתו ושפעים שחוליאו לחוך, אבל וה אינו מפור אלא לכסנים לישיר ב, של אבר דייר. שאין דוחיון חואלי אבר דייר. שאין דוחיון חואלי ואמשר לשוחן מיים וושאי לשוחן מיים וושאי אפשר לעשוחן מע"ש. במון מילה עלמה שאיא לה לשוחן מילה עלמה שאיא לה ביון מילה עלמה שאיא לה לישוח זו מינה עלשוחן מייש. ליעשות דומנה ביום השמיני דוחה שבת (שבת קל.). לא במערכת לחם הפנים ביו חלה נותן הקנים ביניהן, זו נשנית קודם היתר מנין הראשון דהא מלאכתן להיתר וקאסר לסו לצורך גופן (שבת קבה:). להו לצורך גופן (שבת קבה:). לדברי האומר טפחיים ומחצה כופל. כדלמתיין בפרק שתי הלחס נותן לזכנו של כל לחס שהוא עשרה

. טפחיים

מסוכן הוא. שאחזו בולמוס ומגן מי שאחזו בולמוס מאכילין אומו בלל א"ר עקיבא בו". בפ" ר"א אומר אם לא הביא (שבת דף קלג. ושם) ובפ' אלו דברים (פסחים דף סט:) פסק כר' עקיבא משום בגמ' פליגי. מר גמיר ליה מרביה דתנור מקדש ומר גמיר דלח דאיכא לריכותא גבי פסח ומילה אבל הכא ליכא לריכותא ומיהו מקדש: דיקה נמי. דבגמרה פליגי ולה בקראי מדנקט האי לישנה אמילמיה דר"ע לה בעי לריכוחה דאשמעינן בכל דוכחה מאי דדחי

שנת: כל הכלים שהיו במקדש אורכן לאורכו של בית. בגמ' תנים חוץ מארון שאורכו לרוחבו של בית ובשולחן ומנורה פליגי רבי ור' אלעזר בר' שמעון ומתני' כרבי דאמר מזרח ומערב מונחין: שאלו את רבי זו מגין. אמתני׳ קאי וקאמר מנין שכל המנחות יש בהן מעשה כלי בפנים ולא לענין קמינה מכלי שרת ירי שוע קומן בכני שרת איירי דבהאי הפחיכה הלי יד: קרא דמייתי איירי בבישול חטאת יח כ חיי פייה מהלכות וקידוש קומץ בכלי שרת איירי דבהאי ואשם ואפיית מנחה ולא מיירי בקידוש קומן כלל ומהיקשא דאאת הסורה מביני מהלכת בית מפינים אל ני לעיל בסוף פ' הסודה (דף פב') ב מיניים הלכני מו ופ"ה מה עולה טעונה כלי דכתיב ויקח את מהלכת ממירו ומוספין מה עולה טעונה כלי דכתיב ויקח את המאכלת אף כל טעון כלי וקמילה כנגד שחיטה וקידוש קומץ כנגד קבלה כדאמר לעיל בפ׳ שני (דף יג:) אלא תורה אור השלם הכא בלישה ועריכה ואפיה של מנחה מיירי דאיתקש אפיה דמנחה לבישול דחטאת ואשם מה הם טעונין כלי דכתיב וכלי חרם אשר תבושל בו ישבר ואם בכלי נחושת בושלה ומיהו מזה אין ראיה דלאו למירמי חובה קאמר אלא כדפירש בקונטרס דכתיב אשר מבושל בו ואין בישול בלא כלי ובפנים משתעי קרא דאי בחוץ הרי חטאת ואשם נפסל ביולא ועוד כתיב ביה לבלתי הוליא אל [החלר] החילונה אף אפיה דמנחה טעונין כלי שרת והוא הדין לישה ועריכה ולריך לדקדק לאיזו מנחה אילטריך קרא אי למנחת מחבת ומרחשת ומאפה תנור הא כתיב בהו כלי ואילו למנחת סלת אין בה

אפיה קודם קמילה: והאיכא בזיכין. הקשה בקונטרס אמאי פריך הכי דהא

שולחן לא מקדש להו לבזיכין ונראה דלא קשה (ליה) מידי דהא אמרינן בפ"ק (לעיל דף ז.) דקומץ מנחה מכלי שעל גבי קרקע שכן מלינו בסילוק בזיכין משמע דהוי כקומץ מע"ג השלחן: 63

מערב שבת "ושוממו ונותנו לארכו של שלחן לכל הכלים שהיו במקדש ארכן לארכו של בית: גמ' כל המנחות יש בהן מעשה כלי מבפנים: שאלו את רבי זו מנין אמר להם הרי הוא אומר יויאמר אשר יאפו (את החמאת ואת האשם) אשר יאפו אלי זה המקום אשר יבשלו שם הכהנים את המנחה לבלתי הוציא אל החצר החיצונה מנחה רומיא ראשם וחמאת מה אשם וחמאת מעונין כלי אף מנחה נמי מעונה כלי: השולחן ארכו עשרה: א"ר עשר ממדה מלחן נמצא כופל כופל ומחצה מפחיים חמשה מלחן לדברי מיוחנן מייוחנן מחצה מפחיים מייוחנן לדברי האומר מפחיים ומחצה כופל מייוחנן לדברי האומר מפחיים ומחצה כופל מייוחנו מיי מפחים למעלה לדברי האומר מפחיים כופל נמצא שלחן מקדש י"ב מפחים למעלה והאיכא קנים קנים שקועי משקע להו מאי מעמא משום איעפושי לחם סוף סוף קא מיעפש לחם דמגבה ליה פורתא והאיכא ההוא פורתא כיון דלא הוי מפח לא חשיב ליה והאיכא בזיכין מבגוויה דלחם הוו יתבי ולבהדי לחם הוו קיימי והאיכא קרנות קרנות לגוויה דלחם כייף להו ולחם עלייהו נח ליה

אורכן לאורכו של בית ממזרח למערב: גב" זו מנין. שהמנחות טעונות כלי: מה חטאה ואשם טעונין כלי. דכתיב אשר יבשלו ואין בישול בלא כלי ובפנים משמעי קרא דכתיב שון (יחוקאל מון לבלתי הוליא (א) אל שון החילונות: ע"ו עפתים. ב' טפחים ומחלה לכל לחם והם שם חלות זו על גב זו נמלא שלחן מקדש כרום ונפקא מינה דאי יהיב באויר השלחן מידי בחוך ט"יו טפחים מקדש ליה ליפסל בלינה: והאיכא קנים. שבין כל לחם ולחם ואיכא טפי: משקע להו. פגימות עושה בלחם בעוד שהיה בלק והקנים היו משוקעים בהם לפנים. השת של היים לכל להיים למום למום מפיל משקם למו. במותוע שושם בנות לוחם: משום אינופושי. שיהם אויר בינתים ואינו מגביה הלחם: וקא פריך מאי טעמא. כלומר מכדי קנים מאי טעמא היו בין כל לחם: משום איעפושי. שיהא אויר בינתים שלא יתעפשו: מוף מוף. כיון דמשקע להו ליכא אוירא ומיעפש הלחם: פורמא. שלא יהא משוקע כל כך: והאיכא בינין. קשיא לי אמאי פריך הכי דהא שלחן לא מקדש להו לבזיכין: והאיכא קרנות. שבולטין ועשויין בראשי הדופן יון: והאיכא

עד שיאורו עיניו אפילו ביום הכפורים ביומא בפרק בתרא (דף פג.): לעולם הוי רגיל לומר כו': בותבר'

חביתי כהן גדול לישחן ועריכחן

בפנים. י) ולדברי הכל חותו חלי עשרון שהיה חולק בו עשרונו של כהן גדול נמשח והאי דלא משחו עשרון שלם מפני שכל אדם מודד בו מנחתו ה] דפעמים שמוליאו לחוץ אבל זה אינו מסור אלא לכהנים לחצות בו עשרונים: ושא"א. אפייתו אי אפשר לעשות מאתמול ולא לישה ועריכה דכיון דקדשה בכלי מיפסל בלינה: מעשה כלי. לישה ועריכה הכל בכלי שרת בפנים ולא בחוץ י]: וקרנותיה. שהיה מדביק בנק לכל זוית כעין קרנים ואורך הקרן ד' אנבעות: שלא תטעה. בין שתי הלחם ללחם הפנים בין בשיעור ז] רוחב בין בשיעור חורך וקרנות: זד"ד יה"ו. זד"ד שתי הלחם אורכה ז' ורחבה ד' וקרנותיה ד' ה] כיה"ז לחם הפנים ארכו י' ורחבו ה' וקרנותיו ז': שיהא לו פנים. י דפנות. [ל"ח] שיהח לו פנים זויות והן הן הקרנות: ארכו י' ורחבו ה'. כדכתיבת) אמתים ארכו ואמה רחבו ור' יהודה לטעמיה דאמר בו אמת כלים באמת בת ה' ונותן אורכו של לחם כנגד רוחבו של שלחן: וכופל. הלחם: טפחיים ומחלה. למעלה מיכן ומיכן סובהן הן הקרנות ונמלאו זקופות בשוה לשפת השלחן. ולמ"ד כמין ספינה רוקדת הוו הנך דפנות הולכות וזוקפות בשיפוע: ונמלא ארכו ממלא רחבו של שלחן. י] ורחבן מחזיק חלי אורך השלחן וכשהיה סודר האחר אנלו נמנא שלחן כולו מלא: אורכו י"ב. ר' מאיר לטעמיה דאמר כל האמות היו בבינונית והלחם יא] עשרה דבהא לא פליג: ומפחיים ריוח בחמלע. בין שתי הסדרים יב] דרוחב הלחם אינו אלא ה' ושני הסדרים מחזיקים י' טפחים כאורך השלחן פשו להו טפחיים והם ריוח בין סדר לסדר שתהא רוח מנשבת בהס שלה יתעפשו: הבה שהול הומר שם. באותו ריוח שבין סדר לסדר יג] בו נותנין בזיכים: על המערכת. על ממש: ועליו מטה. הוי יד] אותו על בסמוך: המפוללים. לתת ראשי הקנים באותן פילולין והרבה פילולין יש בהן למנין הקנים: כ"ח קנים. בגמרא [מ.] מפרש כמה קנים ללחם: לא סידור הקנים. במערכת החדשה ולא נטילתן מעל הישנה דוחה שבת: שומטן. מבין כל לחם ולחם ומניחן לאורכו של שלחן ולמחר מסדר הלחם ולמולאי שבת נותן הקנים בין כל לחם ולחם כמשפטן: כל הכלים. כגון שולחנות

 לעיל נ:, צ) [ע' מוס' לעיל
 לה: סוף ד"ה ומאי קושיא],
 לעיל עב. יכמות יד. שבת
 קל. פסחי סט: [לקמן לו.],
 ד) [דרכו של ר"י לתת סימנים כמו דל"ך וכו' לשון הרצ מברטנורה], **ה**) גי' תי"ט פינים, ו) שבת קכג:, ו) ובמשנה שבמשניות איתא ושומטו ונותנוז. ק) ואת הגי ושומפון ונומנון, מ) ולמה האם האסט ואת המטחות, מ) ולעיל פו:], י) נייא לדייה שאמותו אינ פו:], י) נייא לדייה שאמותו אינ הייז בלחם. וכרי, כ) אלבעות יהיד בלחם. לייק, ל) דפנות ושיהא לו פינים ברשיי לייל במעוה שיהו לו שוות כרי. צ'יק וגרי מייע לפי פרשיי לייל במעוה שיהו לו מוניה? פנים ושיהא לו פינים]. מ) [שמות כה], ג) [כן גי' תוי"ט וגי' ל"ק והן הן הדפנות], ס) ט"ו. ל"ק,

הגהות הב״ח

רבינו גרשום

שמרעיב: ור' יהודה ור' שמעון לאו בקרא פליגי אלא בגמרא פליגי בסברא: ומדביק לקרן: וארכו ד' אצבעות. ⁶) ואורך בצק של קרנותיו (ז') [ד'] אצבעות קרבורו (י) (י) אבברוו לכל קרן וקרן: סימן של שתי הלחם זד״ד ושל לחם הפנים יה״ז: שיהו לו פינים הפנים יה"ז: שיהו לו פינים קרנות ⁷): מה אשם וחטאת טעונין כלי שרת לבשלם ובפנים אף מנוחה נמי: שלחן ארכו י"ב. דכתיב אמתים ארכו ואמה רחבו וקסבר ר" מאיר באמה בת ששה: וטפחיים ריוח באמצע. בין סדר לסדר. ולר׳ יהודה לו היה כלל ריוח ביניהן: ועליו מטה מנשה לאו עליו ממש מטה מנשה לאו עליו ממש
אלא על בסמוך לו: והא
איכא קנים. בין לחם ללחם
ותן היו מובין הגובה:
בתוך משקע להו לקנים
בתוך הלחם ולא היו מרבים
מ"ט משום איעפושי. כדי
מ"ט משום איעפושי. כדי
שלא צע הלחם אחד בחברו
שלא צע הלחם אחד בחברו
ביימור ב יימורי אימוניה. והשתא כשהוא משקע בתוכו יגע הלחם בסופו אחד בחברו ומיעפש בתוכו: דמגבה להו לקנים פורתא. כדי שלא יגע הלחם זה בזה: כרי שלא יגע הרחם זה בזה: והא איכא ההוא פורתא דמגבה דהוו טפי מטיי טפחים: והאיכא בזיכין. [בזיכין לבונה שהיה מניח ע"ג הלחם ומקדש למעלה מטיי טפחים: בגייה דלחם. ביציעונ רני בי בותיה דלחם. :באמצעו בין ב׳ קיפולן

א) נראה דל"ל אורך בלק וכו" ז ניסה דניינ מורך בכן זכרי או דלייל (קרנטומיו שבע אלצטומ וְרְסוֹא לִיוֹן על המשבוס; וְפִיי ע"ז ואורך בלק של קרנטמיו ז' אלצטומ וכרי. בו דבור זה עד מנחה נמי מקומה להלן קודם דייה והא אירא מניים

איכא קנים.

שימה מקובצת

לחם ארכם: כן ארכו: ל) הלחם ארכם: כ) ארכו: (2) מכלא את: ז) הקנים: (2) בחרץ
 בכלי לאפוקי מעל הטבלא: (3) בשיעור אורך בין בשיעור דרבו (2) ה"ד דרכו דרבו לזה לחת סימן כמו בא"ך ע"ש באח"ב: "ל אחור והבו לאחור החבר: (3) אנות: (1) שלחן ודרובו: (4) אורם: (4) מדרם: (4) מד יב) הסדרים ורוחב: יג) לסדר

אומר: טו) דכתיב ביה: טו) אל החצר החיצונה: יו) הדופן לכל זוית:

וטפחיים ומחלה מכאן נמלא ששה קיפולין של טפחיים ומחלה, שכל מערכה של ששה לחם, גבוה חמש עשרה טפחים למעלה כלומר

דקידושו של שלחן היה עולה ממשה עשר שה מקדש כל דכר בין לחם בין קמלים בממש עשרה עפמים לחלה בין קמלים בממש בשרה עפמים לחלה מיש ביר בין לחם בין קמלים בממש עשרה עפמים לחלה היה כפול וכר נמלא השלחן מקדש ע"יו טפמים, דשש חלות היו במערכה זו על גבי זו לכל אחם שני טפמים ומחלה היי להו ט"יו טפמים עולה למעלה מהשלחן ומקדש השלחן אח בבר"ם.
העליון כמחחון, לדברי האומר, דטפמיים כמ ששה טפמים, נמלא השלחן וכיר ושם בבר"ם.